

Op een zekere avond, toen ik weer bijna helemaal hersteld was en, toen haar ouders even weg waren, heb ik meer met dit meisje liggen flikflooiën dan ik ooit eerder had gedaan. Die nacht hoorde ik in het donker iemand op de tast naar mijn bed toe komen. Ik lag wakker en ging rechtop zitten, om te proberen dwars door de duisternis te ontdekken wie het was die mij zo laat kwam bezoeken. Plots realiseerde ik met dat het Margootje moest zijn (dat was de naam van dit lieve boerinnetje). En ja hoor, ik had gelijk. Dat was het moment waarop ik voor het eerst ontdekte dat het gevaarlijk was om een meisje te doen watertanden, al helemaal voor iemand zoals ik, die niets heeft om haar wens te vervullen.

“Hendrik,” zei ze binnensmonds. Ze pakte mij bij mijn arm. “Schuif toch een beetje op, ik wil bij je liggen.” Ik deed alsof ik sliep (want ik was weer gaan liggen), maar ze trok en sleurde zo aan mijn arm dat, al was ik nog zo vast aan het slapen geweest, ik daar wel wakker van moest worden. “Schuif op, hé, schuif op,” zei ze. “Laat me hier niet zo lang in mijn hemd in de kou staan.”

“Wat doe jij hier?” vroeg ik. “Ik hoop immers niet dat je de oorzaak van onze verdoemenis wil zijn. Als je vader of moeder hier achter komt, ziet het er zeer slecht uit.”

“Die liggen zo vast te slapen,” zei Margo, “dat we nergens bang voor hoeven zijn. En zelfs als ze wakker worden, dan zouden ze ons nog niet kunnen horen, of we moeten wel heel veel lawaai maken.”

Ze stapte, zonder op mijn antwoord te wachten het bed in en kwam naast me liggen. Ze legde haar armen om mijn hals en maakte met haar benen en haar hele lichaam de meest dartele bewegingen ter wereld. Als de natuur mij anders ter wereld gebracht had, zou ik haast zeker de macht niet gehad hebben om deze vertroetelingen te weerstaan, helemaal omdat ze voortkwamen uit ongeveinsde genegenheid. Maar nu was ik genooddaakt om allerlei uitvluchten te zoeken om haar weer naar haar eigen bed te laten gaan. Tevergeefs. Ze sloeg haar armen om mijn hals, ze huilde, ze beklagde zich over mijn ondankbaarheid en verweet me al het goeds dat dat ze voor me had gedaan toen ik gewond was. Ze deed alles wat men van een vrouw kan verwachten die zich tot zover door haar driften heeft laten leiden. Ik had medelijden met het arme meisje, en omdat ik inzag dat ik geen mogelijkheid had om me van haar te ontdoen (ze hield me zo stevig vast dat ik me nauwelijks kon verroeren), vertelde ik haar dat, als ze zou zweren om het nooit tegen iemand door te vertellen, ik haar de reden zou geven voor de ongewone koelheid die ze in mij bespeurde. De arme Margo, die ongetwijfeld dacht dat die reden wel niet zo belangrijk zou zijn, vond haar moed terug, en zwoor bij alle heiligen die haar maar te binnen schoten dat ze het geheim zo goed zou bewaken dat ik nooit reden zou hebben om haar ooit iets kwalijk te nemen. Daar nam ik genoeg mee. Omdat ik geen betere manier kon bedenken, pakte ik haar hand en liet ik haar voelen dat de persoon op wie ze haar zinnen had gezet van hetzelfde geslacht was als zij zelf.

“Zie daar de oorzaak,” vertelde ik haar, “waarom ik uw liefde niet kan beantwoorden. Het spijt me dat het zo ver moest komen. Nu ik mezelf heb moeten onthullen, verzoek ik u dat u uw liefde in een zusterlijke genegenheid probeert te veranderen. U kunt zich ervan verzekeren dat ik, wat mijzelf betreft, nooit zoveel bij iemand in het krijt zal staan als bij u.”

Ik geloof niet dat een plotseling donderklap een reiziger die geen schuilplaats heeft kunnen vinden voor de bliksem zijn ogen treft zozeer kan verbazen, als mijn woorden de verliefde Margo verbaasden. Ze trok haar armen terug en zuchtte zo diep dat ik haar droefheid me niet kon ontgaan. Ik deed mijn best om haar te troosten, maar ik slaagde er niet in om haar zover te krijgen dat ze ook maar één woord zei in antwoord op wat ik vertelde. Uiteindelijk, nadat ze ongeveer een uur zo gelegen had, stapte ze uit bed en ging ze er vandoor, waar ik niet erg verdrietig over was, omdat ik al lang genoeg had van haar gezelschap.